Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

16. června 2016 *

„Řízení o předběžné otázce — Prostor svobody, bezpečnosti a práva — Soudní spolupráce v občanských věcech — Nařízení (ES) č. 805/2004 — Evropský exekuční titul pro nesporné nároky — Článek 3 odst. 1 písm. b) — Podmínky potvrzení — Rozsudek pro zmeškání — Pojem ‚nesporný nárok' — Procesní jednání účastníka řízení, které může být postaveno na roveň ‚nepopření nároku'"

Ve věci C-511/14,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Tribunale di Bologna (soud v Bologni, Itálie) ze dne 6. listopadu 2014, došlým Soudnímu dvoru dne 14. listopadu 2014 v řízení

Pebros Servizi Srl

proti

Aston Martin Lagonda Ltd,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení L. Bay Larsen, předseda senátu, D. Šváby, J. Malenovský, M. Safjan (zpravodaj) a M. Vilaras, soudci,

generální advokát: Y. Bot,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za Pebros Servizi Srl N. Maione, avvocato,

— za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s M. Salvatorelli, avvocato dello Stato,

— za německou vládu T. Henzem a J. Kemper, jako zmocněnci,

— za Evropskou komisi F. Moro a M. Wilderspinem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 14. ledna 2016,

* Jednací jazyk: italština.

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 3 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 805/2004 ze dne 21. dubna 2004, kterým se zavádí evropský exekuční titul pro nesporné nároky (Úř. věst. 2004, L 143, s. 15; Zvl. vyd. 19/07, s. 38).

2 Proejdnávaná žádost byla předložena v rámci řízení zahájeného na návrh společnosti Pebros Servizi Srl, se sídlem v Itálii, za účelem potvrzení pravomocného rozsudku pro zmeškání vydaného proti společnosti Aston Martin Lagonda Ltd (dále jen „Aston Martin“), se sídlem ve Spojeném království, jako evropského exekučního titulu ve smyslu nařízení č. 805/2004.

Právní rámec

Unijní právo

3 Body 5, 6, 10, 12, 17 a 20 odůvodnění nařízení č. 805/2004 uvádějí:

„(5) Pojem ‚nesporné nároky‘ by měl zahrnovat všechny situace, v nichž dlužník prokazatelně nepopírá existenci [povahu] ani výši peněžního nároku a v nichž má věřitel proti dlužníkovi buď soudní rozhodnutí, nebo vykonatelný dokument, který vyžaduje výslovný souhlas dlužníka, ať už se jedná o soudní smír nebo úřední listinu.

(6) Neexistence námitky dlužníka v souladu s čl. 3 odst. 1 písm. b) může spočívat v nedostavení se k soudnímu jednání nebo nesplnění výzvy soudu k předložení písemného oznámení o tom, že se zamýšlí obhajovat.

[...]

(10) Pokud soud v členském státě vydal rozhodnutí o nesporném nároku v nepřítomnosti dlužníka, je zrušení jakýchkoli kontrol v členském státě výkonu nerozdílně spojeno s existencí dostatečné záruky respektování práva na obhajobu a jí podmíněno.

[...]

(12) Pro řízení vedoucí k vydání rozhodnutí by měly být stanoveny minimální normy, aby bylo zajištěno, že dlužník bude o soudním řízení vedeném proti němu, o nutnosti své aktivní účasti v řízení, pokud chce popřít nárok, a o důsledcích své neúčasti informován včas a takovým způsobem, aby si mohl zajistit obhajobu.

[...]

(17) Soudy příslušné ke zkoumání plného dodržení minimálních procesních norem by měly v případě dodržení vydat vzorové potvrzení evropského exekučního titulu, který činí zkoumání a jeho výsledek transparentním.

[...]

(20) Žádost o potvrzení evropského exekučního titulu pro nesporné nároky by měla být nepovinná pro věřitele, který si místo toho může zvolit systém uznávání a výkonu v souladu s nařízením [Rady] (ES) č. 44/2001 [ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2001, L 12, s. 1; Zvl. vyd. 19/04 s. 42)] nebo jinými nástroji Společenství.“

4 Článek 1 nařízení č. 805/2004, nadepsaný „Účel“, stanoví:

„Účelem tohoto nařízení je zavedení evropského exekučního titulu pro nesporné nároky, aby byl stanovením minimálních norem umožněn volný pohyb rozhodnutí, soudních smírů a úředních listin ve všech členských státech, aniž by se v členském státě výkonu musela před uznáním a výkonem konat zprostředkující řízení.“

5 Článek 3 tohoto nařízení, nadepsaný „Exekuční tituly, které se potvrzují jako evropský exekuční titul“, ve svém odstavci 1 stanoví:

„Toto nařízení se vztahuje na rozhodnutí, soudní smíry a úřední listiny o nesporných nárocích.

Nárok se považuje za nesporný, pokud

a) dlužník s ním výslovně souhlasil tím, že jej uznal, nebo prostřednictvím smíru, který schválil soud nebo který byl uzavřen před soudem v průběhu řízení[,] nebo

b) dlužník proti němu v průběhu soudního řízení nevznesl nikdy žádné námitky v souladu s odpovídajícími procesními předpisy členského státu původu;

c) dlužník se neúčastnil soudního jednání, ve kterém se o tomto nároku jednalo, ani nebyl na takovém soudním jednání zastoupen poté, co nejprve vznesl proti nároku v průběhu soudního řízení námitky, pokud takové jednání znamená podle práva členského státu původu konkludentní souhlas s nárokem nebo skutečnostmi, které tvrdí věřitel;

d) dlužník jej výslovně uznal v úřední listině.“

6 Článek 6 tohoto nařízení, nadepsaný „Podmínky potvrzení evropského exekučního titulu“, stanoví v odstavci 1:

„Rozhodnutí o nesporném nároku vydané v členském státě je po časově neomezené žádosti podané původnímu soudu potvrzeno jako evropský exekuční titul, pokud

a) je rozhodnutí vykonatelné v členském státě původu;

b) rozhodnutí není v rozporu s pravidly soudní příslušnosti, která jsou stanovena v oddílech 3 a 6 kapitoly II nařízení (ES) č. 44/2001, a

c) soudní řízení v členském státě původu splnilo požadavky, které jsou stanoveny v kapitole III, pokud je nárok nesporný ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. b) nebo c) […]“

7 Článek 9 nařízení č. 805/2004, nadepsaný „Vydání potvrzení evropského exekučního titulu“, ve svém odstavci 1 stanoví:

„Potvrzení evropského exekučního titulu se vydává pomocí vzorového formuláře uvedeného v příloze I.“

8 Kapitola III nařízení č. 805/2004, ve které jsou obsaženy články 12 až 19 tohoto nařízení, stanoví minimální normy pro řízení o nesporných nárocích. Tyto normy, které slouží k ochraně práva dlužníka na obhajobu, se týkají nejen způsobů doručování žaloby a jiných aktů, nýbrž rovněž informativního obsahu tohoto aktu, kterým musí být dlužník informován o pohledávce, jakož i o postupu pro její popření. Článek 12 tohoto nařízení, nadepsaný „Oblast působnosti minimálních norem“, ve svém odstavci 1 stanoví:

„Rozhodnutí o nároku, který je nesporný ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. b) nebo c), může být potvrzeno jako evropský exekuční titul pouze v tom případě, že soudní řízení v členském státě původu splňuje procesní požadavky stanovené v této kapitole.“

9 Článek 27 nařízení č. 805/2004, nadepsaný „Vztah k nařízení č. 44/2001“, stanoví:

„Tímto nařízením není dotčena možnost žádat o uznání a výkon rozhodnutí, soudního smíru či úřední listiny o nesporném nároku v souladu s nařízením (ES) č. 44/2001.“

Italské právo

10 V italském právu je řízení pro zmeškání upraveno v knize II hlavě I kapitole VI Codice di procedura civile (občanský soudní řád). Uvedená kapitola VI obsahuje články 290 až 294 tohoto zákoníku.

11 Článek 291 první pododstavec občanského soudního řádu, nadepsaný „Zmeškání na straně žalovaného“, stanoví:

„Pokud se žalovaný nedostaví a soudce provádějící dokazování konstatuje vadu, která způsobuje neplatnost doručení předvolání, stanoví žalobci prekluzivní lhůtu pro jeho opětovné doručení. Opětovné doručení brání jakémukoliv promlčení.“

12 Článek 293 uvedeného zákoníku, nadepsaný „Účast nepřítomného žalovaného“, stanoví:

„Žalovaný prohlášený za nepřítomného se může zúčastnit řízení kdykoliv, a to až do jednání k upřesnění návrhových žádání.

K účasti může dojít prostřednictvím předložení vyjádření, udělením plné moci, doručením písemností do soudní kanceláře nebo účastí na jednání.

Nepřítomný žalovaný, který se zúčastní řízení, může v každém případě při prvním jednání nebo ve lhůtě, která mu je stanovena soudcem provádějícím dokazování, zpochybnit písemnosti, které byly proti němu předloženy.“

13 Článek 294 téhož zákoníku, nadepsaný „Prominutí zmeškání lhůty“, ve svém prvním pododstavci stanoví:

„Nepřítomný žalovaný, který se zúčastní řízení, může požádat soudce provádějícího dokazování, aby mu povolil učinit úkony, ohledně kterých by jinak byl považován za účastníka řízení v prodlení, pokud prokáže, že z důvodu neplatnosti jeho předvolání nebo doručení se nemohl o řízení dozvědět nebo mu v účasti na řízení bránil důvod, který mu nelze přičítat.“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

14 Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že společnost Pebros Servizi žalovala před Tribunale di Bologna (soud v Bologni, Itálie) několik společností, mezi nimi společnost Aston Martin.

15 Řízení mezi společnostmi Pebros Servizi a Aston Martin probíhalo před uvedeným soudem v nepřítomnosti společnosti Aston Martin, ačkoliv této společnosti bylo podle předkládacího rozhodnutí řádně doručeno předvolání a byla schopna se tohoto řízení zúčastnit.

16 Rozsudkem ze dne 24. ledna 2014, kterým bylo toto řízení ukončeno, Tribunale di Bologna (soud v Boloni) uložil společnosti Aston Martin, aby zaplatila společnosti Pebros Servizi částku 18 000 eur spolu se zákonnými úroky ode dne zveřejnění uvedeného rozsudku až do zaplacení této částky, jakož i zaplacení částky ve výši 835 eur a 9 500 eur z titulu náhrady nákladů řízení, respektive nákladů na zastoupení advokátem, zvýšené o daň z přidané hodnoty a další akcesorické poplatky stanovené vnitrostátním právem.

17 Vzhledem k tomu, že proti tomuto rozsudku nebylo podáno odvolání, stal se pravomocným.

18 Společnost Pebros Servizi podala dne 14. října 2014 k Tribunale di Bologna (soud v Bologni) návrh na potvrzení uvedeného rozsudku jako evropského exekučního titulu ve smyslu nařízení č. 805/2004, aby mohla zahájit exekuční řízení umožňující vymožení její pohledávky.

19 Předkládající soud má pochybnosti o použitelnosti nařízení č. 805/2004 ve věci v původním řízení, jelikož v italském právním systému neúčast žalovaného na řízení neznamená uznání nároku, který je vůči němu uplatňován. Vyvstává tedy otázka, zda může být odsuzující rozsudek pro zmeškání postaven na roveň rozsudku v jeho neprospěch o nesporném nároku.

20 Předkládající soud v tomto ohledu uvádí, že jsou myslitelné dva výklady pojmu „neexistence popření“. První výklad, navrhovaný uvedeným soudem a založený na vnitrostátním právu, vylučuje použití nařízení č. 805/2004, jelikož řízení bez účasti žalovaného upravené v italském právním řádu nelze postavit naroveň nepopření pohledávky. Naproti tomu je podle druhého výkladu tento pojem „neexistence popření“ unijním právem definován autonomně a zahrnuje rovněž neúčast na řízení.

21 Za těchto okolností se Tribunale di Bologna (soud v Bologni) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„V případě rozsudku pro zmeškání (v nepřítomnosti účastníka řízení), kterým byl odsouzen účastník řízení, který se řízení neúčastnil/byl nepřítomen, přičemž však tento účastník řízení výslovně nárok neuznal,

přísluší vnitrostátnímu právu, aby stanovilo, zda toto procesní jednání odpovídá nepopření nároku ve smyslu nařízení č. 805/2004, což podle podle vnitrostátního práva může případně negovat nespornost nároku,

nebo zda rozsudek pro zmeškání/v nepřítomnosti účastníka řízení ze své povahy podle unijního práva znamená nepopření nároku, takže se nařízení č. 805/2004 použije nezávisle na posouzení vnitrostátního soudu?“

K přípustnosti žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

22 Italská vláda zpochybňuje zároveň přípustnost žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce i předběžné otázky.

K přípustnosti žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

23 Podle italské vlády nejedná Tribunale di Bologna (soud v Bologni) ve věci v původním řízení v postavení „soudu“ ve smyslu článku 267 SFEU, jelikož řízení, které vede, má-li rozhodnout o návrhu na vydání potvrzení soudního rozhodnutí jako evropského exekučního titulu, nesplňuje kritéria umožňující kvalifikovat toto řízení jako výkon soudní činnosti, jelikož uvedené řízení musí být spíše postaveno na roveň ryze správnímu nebo nespornému řízení.

24 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora, i když článek 267 SFEU nepodmiňuje možnost obrátit se na Soudní dvůr sporným charakterem řízení, v jehož rámci vnitrostátní soud pokládá předběžnou otázku, vnitrostátní soudy jsou oprávněny obrátit se na Soudní dvůr pouze tehdy, pokud před nimi probíhá spor a rozhodují v rámci řízení, které má být ukončeno rozhodnutím soudní povahy (rozsudek ze dne 25. června 2009, Roda Golf & Beach Resort, C-14/08, EU:C:2009:395, body 33 a 34, jakož i citovaná judikatura).

25 Tak je tomu totiž v případě řízení vedoucího k potvrzení soudního rozhodnutí jako evropského exekučního titulu. Soudní dvůr již měl v této souvislosti příležitost uvést, že toto řízení vyžaduje soudní přezkum podmínek stanovených nařízením č. 805/2004, a to za účelem posouzení dodržení minimálních norem k zaručení dodržení práv dlužníka na obhajobu (rozsudek ze dne 17. prosince 2014, Imtech Marine Belgium, C-300/14, EU:C:2015:825, body 46 a 47).

26 Toto nařízení tedy orgánu provádějícímu potvrzení soudního rozhodnutí jako evropského exekučního titulu ukládá, aby provedl celou řadu ověření skutečností uvedených na formuláři obsaženém v příloze I nařízení č. 805/2004. Pokud jde o posouzení bezvadnosti soudního řízení, které vedlo k přijetí rozhodnutí, jež je předmětem potvrzení, které tento soud provádí ve fázi tohoto potvrzování, nemá – jak uvedl generální advokát v bodě 29 svého stanoviska – povahu, která by se lišila od ověření soudní povahy, které má provést před tím, než vydá svá soudní rozhodnutí v jiných řízeních. Toto nařízení mimoto v článku 6 uvedenému soudu ukládá, aby vedle posouzení bezvadnosti předchozího řízení a dodržení norem o příslušnosti provedl zejména přezkum vykonatelnosti vydaného rozhodnutí a povahy nároku.

27 Kromě toho, ačkoliv řízení o potvrzení probíhá poté, kdy byl spor rozhodnut soudním rozhodnutím, kterým bylo ukončeno řízení, nic to nemění na tom, že nedojde-li k potvrzení, toto rozhodnutí ještě nemůže – jak uvedl generální advokát v bodě 32 svého stanoviska – volně obíhat v evropském justičním prostoru.

28 V tomto ohledu je třeba připomenout, že i když formulace „vynesení […] rozsudku“ ve smyslu čl. 267 druhého pododstavce SFEU zahrnuje celé řízení vedoucí k vynesení rozsudku předkládajícím soudem, tato formulace musí být vykládána široce, aby se zamezilo tomu, že četné procesní otázky budou považovány za nepřípustné a nebudou moci být předmětem výkladu Soudního dvora, a aby Soudní dvůr mohl vyložit všechna procesní ustanovení unijního práva, která předkládající soud musí použít (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 17. února 2011, Weryński, C-283/09, EU:C:2011:85, body 41 a 42, jakož i ze dne 11. června 2015, Fahnenbrock a další, C-226/13, C-245/13, C-247/13 a C-578/13, EU:C:2015:383, bod 30).

29 Řízení o potvrzení soudního rozhodnutí jako evropského exekučního titulu se proto z funkčního hlediska jeví nikoliv jako řízení odlišné od předchozího soudního řízení, nýbrž jako jeho konečná fáze, která je nezbytná pro zajištění plné účinnost tohoto rozhodnutí tím, že věřiteli umožní přistoupit k vymáhání jeho pohledávky.

30 S ohledem na výše uvedené je třeba konstatovat, že potvrzení soudního rozhodnutí jako evropského exekučního titulu představuje akt soudní povahy a v rámci jeho přijímání může vnitrostátní soud předložit Soudnímu dvoru předběžnou otázku. Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je tudíž přípustná.

K přípustnosti předběžné otázky

31 Italská vláda se dovolává nepřípustnosti předběžné otázky a tvrdí, že v případě, že nařízení č. 805/2004 není ve sporu v původním řízení nutně použitelné, je tato otázka irelevantní. Podle této vlády totiž použití nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2012, L 351, s. 1) v tomto sporu umožňuje vyhnout se problému vyvolanému definicí takového nesporného nároku, jako je nárok, který existuje v projednávané věci, jelikož posledně uvedené nařízení neobsahuje odkaz na vnitrostátní procesní normy.

32 V tomto ohledu postačí připomenout, že vzhledem k tomu, že se podle ustálené judikatury Soudního dvora na otázky týkající se výkladu unijního práva vztahuje domněnka relevance, zamítnutí žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podané vnitrostátním soudem ze strany Soudního dvora je možné pouze tehdy, pokud je zjevné, že požadovaný výklad unijního práva nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém, nebo také jestliže Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které mu jsou položeny (viz zejména rozsudek ze dne 11. června 2015, Fahnenbrock a další, C-226/13, C-245/13, C-247/13 a C-578/13, EU:C:2015:383, bod 25 a citovaná judikatura).

33 V projednávané věci společnost Pebroz Servizi požádala na základě nařízení č. 805/2004 o potvrzení rozsudku jako evropského exekučního titulu. Soud projednávající tuto žádost tedy musí ověřit, zda jsou splněny podmínky stanovené tímto nařízením. Bez ohledu na skutečnost, že nařízení č. 1215/2012 není *ratione temporis* použitelné na věc v původním řízení, jejíž skutkové okolnosti předcházejí datu, od kterého je toto nařízení použitelné, nemá okolnost, že společnost Pebros Servizi může podle italské vlády v případě zamítnutí takové návrhu podat návrh na zahájení řízení o výkonu rozhodnutí stanoveného posledně uvedeným nařízením či se rozhodnout přímo pro toto řízení, vliv na relevantnost položené otázky.

34 Z toho vyplývá, že předběžná otázka je přípustná.

K věci samé

35 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda podmínky, podle kterých se v případě rozsudku pro zmeškání nárok považuje za „nesporný“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 druhého pododstavce nařízení č. 805/2004, musí být stanoveny podle *legis fori*, nebo autonomně, pouze na základě tohoto nařízení.

36 Podle ustálené judikatury Soudního dvora jak z požadavků jednotného použití unijního práva, tak i ze zásady rovnosti vyplývá, že znění ustanovení unijního práva, které za účelem vymezení svého smyslu a působnosti neobsahuje žádný výslovný odkaz na právo členských států, musí být zpravidla v celé Evropské unii vykládáno autonomním a jednotným způsobem, přičemž tento výklad je třeba hledat při zohlednění kontextu tohoto ustanovení a cíle sledovaného dotčenou právní úpravou (rozsudek ze dne 5. prosince 2013, Vapenik, C-508/12, EU:C:2013:790, bod 23 a citovaná judikatura).

37 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že nařízení č. 805/2004 nedefinuje pojem „nesporný nárok“ prostřednictvím odkazu na právo členských států. Naopak, z výkladu článku 3 tohoto nařízení ve světle bodu 5 odůvodnění tohoto nařízení vyplývá, že tento pojem je autonomním pojmem unijního práva. Odkaz na právo členských států uvedený v čl. 3 odst. 1 druhém pododstavci písm. b) a c) uvedeného nařízení se netýká konstitutivních prvků uvedeného pojmu, nýbrž se týká specifických prvků jeho použití.

38 Bod 5 odůvodnění téhož nařízení uvádí, že pojem „nesporné nároky“ by měl zahrnovat všechny situace, v nichž dlužník prokazatelně nepopírá povahu ani výši peněžního nároku a v nichž má věřitel proti dlužníkovi zejména soudní rozhodnutí.

39 Jak vyplývá z předkládacího rozhodnutí, společnost Aston Martin ve svém postavení dlužníka, který byl řádně informován a byl schopen se řízení účastnit, setrvala v nečinnosti po celou dobu tohoto řízení a nikdy se tohoto řízení nezúčastnila. Z tohoto důvodu byl v její neprospěch vydán rozsudek pro zmeškání. Z toho vyplývá, že se na situaci této společnosti vztahuje čl. 3 odst. 1 druhý pododstavec písm. b) nařízení č. 805/2004, podle kterého je pohledávka považována za nespornou, pokud „dlužník proti němu v průběhu soudního řízení nevznesl nikdy žádné námitky v souladu s odpovídajícími procesními předpisy členského státu původu“.

40 Bod 6 odůvodnění tohoto nařízení v tomto ohledu uvádí, že neexistence námitky dlužníka, která je uvedena v čl. 3 odst. 1 písm. b) uvedeného nařízení, může spočívat v nedostavení se k soudnímu jednání nebo nesplnění výzvy soudu k předložení písemného oznámení o tom, že se zamýšlí obhajovat.

41 V důsledku toho může být nárok považován za „nesporný“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 druhého podstavce písm. b) nařízení č. 805/2004, pokud dlužník nečiní nic proto, aby se proti nároku bránil, tím, že nesplní výzvu soudu k předložení písemného oznámení o tom, že se zamýšlí obhajovat nebo se nezúčastní jednání.

42 Tudíž je třeba konstatovat, že skutečnost, že podle italského práva nelze rozsudek v neprospěch žalovaného pro zmeškání postavit na roveň odsuzujícímu rozsudku o nesporném nároku, je pro odpověď, která má být poskytnuta na otázku položenou předkládajícím soudem, irelevantní. Výslovný odkaz na procesní normy členského státu uvedený v čl. 3 odst. 1 druhém pododstavci písm. b) nařízení č. 805/2004 se netýká právních důsledků neúčasti dlužníka na řízení, jelikož ty jsou předmětem autonomní kvalifikace podle tohoto nařízení, nýbrž týká se výlučně procesních podmínek, za kterých dlužník může nárok účinně popřít.

43 Je totiž třeba uvést, že nařízení č. 805/2004 stanoví výlučně minimální procesní normy nezbytné pro dodržení práva dlužníka, který se řízení neúčastnil, na účinnou procesní obranu, aniž by však upravovalo všechny aspekty popření pohledávky, jako je zejména forma aktu, kterým se popření provádí, orgány účastnící se řízení o popření pohledávky nebo použitelné lhůty. V důsledku toho v každém členském státu musí dlužník při takovém popření postupovat v souladu s platnými normami občanského práva procesního.

44 Kromě toho, pokud jde o minimální procesní normy uvedené v kapitole III tohoto nařízení a uvedené v předchozím bodě tohoto rozsudku, tyto normy, jejichž dodržení je podle čl. 6 odst. 1 písm. c) uvedeného nařízení nezbytné proto, aby rozhodnutí o nesporném nároku vydané v členském státě mohlo být potvrzeno jako evropský exekuční titul, mají za cíl v souladu s bodem 12 odůvodnění téhož nařízení zaručit, aby byl dlužník o soudním řízení, které je proti němu vedeno, o nutnosti své aktivní účasti v řízení, pokud chce popřít nárok, a o důsledcích své neúčasti v řízení informován včas a takovým způsobem, aby si mohl zajistit obhajobu. V konkrétním případě rozhodnutí vydaného pro zmeškání ve smyslu čl. 3 odst. 1 druhého pododstavce písm. b) nařízení č. 805/2004 mají uvedené minimální procesní normy za cíl zajistit existenci dostatečných záruk dodržení práva na účinnou procesní obranu.

45 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba na položenou otázku odpovědět tak, že podmínky, za kterých se v případě rozsudku pro zmeškání nárok považuje za „nesporný“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 druhého pododstavce nařízení č. 805/2004, musí být vymezeny autonomně, pouze na základě tohoto nařízení.

K nákladům řízení

46 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

Podmínky, za kterých se v případě rozsudku pro zmeškání nárok považuje za „nesporný“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 druhého pododstavce nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 805/2004 ze dne 21. dubna 2004, kterým se zavádí evropský exekuční titul pro nesporné nároky, musí být vymezeny autonomně, pouze na základě tohoto nařízení.

Podpisy.